

e i bestyrelser

offentlige i interaktionen med borgere.

AI gør det muligt for selskabet at arbejde på nye måder og have øget fokus på at nyttiggøre de store mængder data, som man allerede har og løbende får mere af. Omvendt er der fortsat stor skepsis over for anvendelsen af kunstig intelligens både hos virksomhederne

holder store muligheder og faldgruber. Der bør derfor være mindst et medlem af bestyrelsen, som forstår de muligheder og faldgruber, som AI åbner op for, og som har blik for den regulering, der gælder eller er på vej. Vi vil gå videre og sige, at et medlem nok er i underkanten for de større og mere komplekse virksomheder.

Uundværligt instrument

Forståelsen for AI og den nye teknologi er ikke bare nødvendig for at holde sig foran i konkurrencen, men også for at forstå den gældende lovgivning.

Den nye virkelighed og mange nye tekniske muligheder må forventes at påvirke den juridiske ansvarsbedømmelse for ledere både i private og offentlige virksomheder. Den bedømmelse tager nemlig udgangspunkt i, hvad man burde vide og på den baggrund burde gøre, og dette "burde" afspejler de teknologiske muligheder: Kan man bruge sine data bedre, har man nok også en pligt til at gøre det. Ligeledes er uvidenhed om loven ingen undskyldning.

Det er vores opfattelse, at en klog bestyrelsesleder må udvise rettidig omhu og tage digitale kompetencer, herunder AI, med i orkestret, så det instrument ikke mangler til koncerten.

En undersøgelse fra Copenhagen Business School fastslår, at de færreste bestyrelsesmedlemmer i danske banker har stor it- og tech-viden

og deres kunder. Hertil kommer, at lovgivningen stiller stigende krav til dokumentation og anvendelsen af data, og disse nye regler skal efterleves og indarbejdes af virksomhederne.

Denne nye teknologi skaber en ny kompleksitet for indretningen af al virksomhed, både bestyrelserne i danske selskaber, offentlige ledelser og politikere.

En kompleksitet, som både inde-

Endelig er der udsigt til flere internationale studerende

Laura Klitgaard, formand, IDA

DEBAT Politikerne på Christiansborg har nu fremlagt en plan for, hvordan de 1100 nye engelsksprogede studiepladser skal fordeles blandt landets otte universiteter fra i år og frem til 2028, hvorefter der årligt oprettes 2500 pladser.

Med andre ord er regeringen sammen med SF, Danmarksdemokraterne, LA og Konservative godt i gang med at vende en udlændingepolitisk supertanker, så vi igen skal tiltrække flere af de internationale studerende, som dansk erhvervsliv har hårdt brug for.

Dermed ser det ud til, at fornufte sejrer, og at vi endelig bevæger os væk fra den efterhånden langvarige protektionistiske tilgang, der har været omkring både international arbejdskraft og studerende fra andre lande.

Det har vi i IDA efterlyst i årtier, da grænsedragninger på viden og innovation er en svær øvelse, som hverken gør os rigere eller fører noget andet godt med sig.

Mangel på arbejdskraft – ikke mindst inden for Stem-fagene – er desuden en veldokumenteret udfordring, og skal vi imødekomme

erhvervslivets efterspørgsel, bliver vi i stigende grad endnu mere afhængige af international arbejdskraft, og en af vejene hertil er flere internationale studerende.

Helt konkret risikerer vi, at den hjemlige grønne omstilling går i stå, at danske vækstvirksomheder svækkes, og at den fortsatte digitalisering af Danmark og bedre udnyttelse af kunstig intelligens ikke kommer i mål, hvis vi ikke har specialiseret viden nok.

Tempoet skal op

Derfor er det en rigtig god idé med flere internationale studerende og glædeligt, at fokus er flyttet tilbage på uddannelsespolitikken og efterspørgslen på arbejdskraft fra udvalgte uddannelser, og at internationale studerende bliver set som en del af løsningen.

For selvom nogle internationale studerende får SU, og nogle rejser hjem, når de har læst færdig, viser beregninger, at de samlet bidrager meget positivt til samfundsøkonomien.

Derfor skal vi have fjernet unødige forhindringer og sætte tempoet lidt op.

PR-foto

Udviklingen kan hænge sammen med, at nye regler i 2023 betød, at man ikke længere bliver modregnet i folkepensionen, hvis man arbejder

” Anne-Louise Lindkvist, kunderådgivningschef, Sam-pension – til Berlingske, ifm. at rekordmange over 65 år fik nyt arbejde i 2023

8

ud af ti amerikanere mener, at Joe Biden er for gammel til at være USA's præsident

Kilde: Reuters og Ipsos

Opinion

Debatindlæg påføres navn og titel. Omfanget er 1900-2100 tegn inklusive mellemrum. Opinion@borsen.dk

Bekæmpelse af hvidvask trumfer alt – er prisen blevet for høj?

Finn Østrup, forfatter, dr.merc. og tidligere professor, CBS

DEBAT Der har gennem de sidste måneder været diskussion om anvendelsen af kontanter. Nationalbanken traf i november beslutning om at afskaffe 1000-kronesedlen og at gå over til nye sedler.

Erhvervsministeren har fremsat et lovforslag om at nedsætte grænsen for handlendes modtagelse af kontanter fra 20.000 kr. til 15.000 kr. Afgørende for Nationalbanken og Erhvervsministeriet har været hensynet til at bekæmpe hvidvask.

Hensynet til hvidvask er imidlertid ikke det eneste hensyn, der bør indgå ved overvejelser om vort betalingssystem. Der kan peges på flere argumenter til fordel for at anvende kontanter.

Fem argumenter

For det første indebærer betaling med kontanter, at pengeinstitutter og detailhandlere ikke får indblik i privatpersoners forbrug. Det er et vigtigt hensyn.

Det er vigtigt for den personlige

Hensynet til at imødegå hvidvask – og til at mindske omkostningerne i detailhandlen – bør vejes op mod de hensyn, der taler til fordel for kontanter. Det er tilsyneladende ikke sket

frihed – og for vores demokrati – at privatpersoner ikke føler sig under pres for at undgå udgifter, der kan føles nedværdigende, og/eller som kan skade deres kreditværdighed.

For det andet indebærer kontantsystemet en alternativ mulighed for at gennemføre betalinger i tilfælde af nedbrud i betalingssystemer forårsaget for eksempel af cyberangreb.

Gennem de sidste år har der været stigende fokus netop på risikoen for cyberangreb. De centraliserede danske betalingssystemer udgør en særlig risiko.

Måske burde man gå den modsatte vej og opfordre borgere til at have en beholdning af kontanter, der kan anvendes, hvis it-baserede betalingssystemer sættes ud af funktion.

For det tredje vil et yderligere skridt bort fra kontanter øge risikoen for, at pengeinstitutterne udnytter deres monopolstilling til at hæve gebyrer i forbindelse med kort og andre it-baserede betalingssystemer.

For øjeblikket har handlende og forbrugere den mulighed, at de kan fravælge betaling med kort, hvis gebyrer og andre betalinger sættes for meget i vejret.

For det fjerde udgør kontanter en sikring mod, at pengeinstitutterne igen indfører negativ indskudsrente. Kunder kan reagere mod en negativ indskudsrente ved at gå over til kontanter.

For det femte vil en begrænsning af

muligheden for at anvende danske pengesedler indebære en risiko for, at personer i stedet anvender eurosedler til opbevaring og til betalinger.

Nationalbanken og det danske samfund mister herved en indtægt, og den bestående pengepolitiske autonomi udhules. Nationalbankens og erhvervsministerens tiltag repræsenterer et skridt hen mod at indføre euro ad bagvejen.

Endelig for det sjette indebærer kontanter en beskyttelse mod digital kriminalitet. Gennem de sidste år er digital kriminalitet blevet et stigende problem.

Store omkostninger

Hensynet til at imødegå hvidvask – og til at mindske omkostningerne i detailhandlen – bør vejes op mod de hensyn, der taler til fordel for kontanter. Det er tilsyneladende ikke sket.

I erhvervsministerens begrundelse for lovforslaget omtales kun hensynet til hvidvask. Lovforslaget kommer i øvrigt mindre end to år efter, at grænsen for kontantbetaling sidst blev nedsat. Der savnes

en begrundelse for, hvorfor det igen er nødvendigt at nedsætte grænsen og derved ulejlige borgerne med ny lovgivning.

I den nyligt udkomne bog "Ufrihedens pris" fremhæver forfatteren og kommentatoren Dennis Nørmark en række eksempler på, hvordan frihed begrænses, fordi der ensidigt lægges vægt på et enkelt hensyn. På betalingsområdet har hensynet til hvidvask tilsyneladende trumfet andre hensyn, herunder friheden til at bevare anonymiteten omkring udgifter.

Det ville være ønskeligt med en analyse af politikken på hvidvaskområdet. Indsatsen mod hvidvask har medført store omkostninger i pengeinstitutterne og besvær for borgerne.

Det er spørgsmålet, om indsatsen står i forhold til omkostningerne. I analysen burde de forskellige hensyn vejes op mod hinanden, og det kunne samtidig vurderes, hvilke midler der kan anvendes mest hensigtsmæssigt.

I en undersøgelse over politikken med hensyn til hvidvask bør det også indgå, i hvilket omfang det er muligt at opfylde EU-krav med færre omkostninger. Hvad gøres der i andre lande?

Endelig bør det vurderes, om kriminalitet kan bekæmpes mere hensigtsmæssigt – og med færre omkostninger for borgere, erhvervsdrivende og pengeinstitutter – gennem andre metoder end tiltag mod hvidvask.